

Basak Sayan

ÖLÜ KUŞLARIN SESSİZLİĞİ

*15 yıldır yanı başımdan hiç ayrılmayan ve
bana karşılıksız sevginin ne olduğunu öğreten Max için...*

Tüm haksızlığa uğrayanlara...

GİRİŞ

İstanbul, Şubat 2016

Şafak ışıktan bir hançer gibi gökyüzünü ikiye bölüyordu. Kar taneleri buzdan gözyaşları gibi yanaklarından süzülürken, gözlerini kırıştırarak ufukta soluk pembe bir renkle yükselmekte olan güneşe bakıp derin bir nefes çekti içine. Burnuna keskin iyot kokusuyla karışmış, ıslak toprak kokusu geldi. Usulca gözlerini yumarken bu kokuyu ne kadar çok özleyeceğini düşündü. Buz gibi soğuk rüzgâr tenini yalayıp geçerken, içindeki ağırlığın giderek hafiflediğini fark etti. Huzur doluydu.

“Ne kadar uzun zamandır bu duyguyu hissetmemiştim.”

Buruk bir gülümseme yayıldı yüzüne. Uzaktan büyük bir geminin Boğaz'ın iki yanında yankılanan, ona çocukluğunu anımsatan sesini duydu birden. Her gün onlarca gemi Asya kıtasını Avrupa kıtasından ayıran ve Karadeniz'i Marmara Denizi'ne, oradan da Ege ve Akdeniz'e bağlayan bu boğazdan geçerci. İstanbul'un belki de en güzel yerlerinden biriydi burası. *Bosphorus*... Yunancada güç anlamına gelen öküz (*bous*) ile yol, geçit anlamına gelen (*poros*) kelimelerinden türetilmişti. Ömründe buradan daha güzel bir yer gördüğünü hatırlamıyordu.

İnsan gözleri kapalıyken ne kadar çok şey duyup hissediyor, diye düşünüp şaşırırdı. Kimbilir, o güne değin ne kadar çok güzellik kaçırmış olmalıydı bu şehirde yaşarken. Kar taneleri usulca yüzüne düşerken ardından gelen sesleri fark etmeye başladı. Birileri bağırıyor, koşuşturuyor, derken bu seslere yeni sesler ekleniyordu. Ayak sesleri giderek çoğalırken korku dolu bağırışlar yerini birkaç saniyelğine de olsa merak dolu bir sessizliğe bırakıyordu. Saniyeler saniyeleri kovalarken içinde duyduğu huzurun giderek yok

olmaya başladığını hissetti. Nereden çıkmıştı şimdi bunca gürültü? İnsan sesleriyle giderek artan otomobil sesleri doğanın içinde uyandırdığı tüm duyguları yok ediyordu. Oysa ne çok ihtiyaç duymuştu buna, böyle bir huzura...

Birden tam arkasından, epey yakınından gelen bir erkek sesiyle irkildi.

“Hanımefendi, lütfen.”

Arkasını döndüğünde korku dolu gözlerle kendisine bakan geniş omuzlu, esmer, koyu renk saçlı bir adam gördü. Elini kendisine doğru uzatmış olan mavi üniformalı bir adamın tam arkasında bir saat kadar önce bindiği taksinin şoförü duruyordu. O da aynı korku dolu bakışlarla ona bakmaktaydı. Birden demir korkulukların ardında biriken kalabalığı fark etti. Sabah çok erken bir saat olmasına rağmen, insanlar trafiğe kalmamak için erkenden köprüyü geçmek istemişlerdi. Merak dolu bakışlarla yanlarından geçip giderken yavaşlıyor ve neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı.

Mavi üniformalı adam konuşmaya devam etti.

“Hanımefendi, lütfen dinleyin. Bu yaptığınız şey bir çözüm değil. Sorununuz neyse, bunu halledebiliriz. Ama bu şekilde değil.”

Çözüm mü? O çözüm falan istemiyordu ki! Çok uzun bir zaman sorularının yanıtını almak için çabalamıştı ama artık cevabın bir anlamı olmadığını düşünüyordu. *Ne acı ki* diye geçirdi içinden, *çözüm gerçekte yüzleşmeden bulunmuyordu*. Gerçek ise onu bulmayı en düşünmediğiniz yerde çıkıyordu karşınıza.

Koyu renk saçlı, mavi üniformalı adamın kendisine doğru bir adım daha attığını görünce önünde durduğu korkuluklardan bacıklarını atıp hızla diğer tarafa geçerken, arkadaki kalabalıktan gelen uğultu ve bağırışlar iyice yükseldi. Yüzünü Boğaz’ın derin sularına döndü. İnsanların seslerinin giderek azalmaya başladığını fark etti. Gözlerini kapatıp rüzgârı yüzünde hissetti. Yağmur hâlâ sicim gibi incecik atıştırıyordu. Kulağına sadece Boğaz’ın dalgalarının ve akıntılarının sesiyle rüzgârın uğultusu geliyordu. Birden aklına İo geldi. Çok uzun zaman önce okuduğu bu mitolojik öyküdeki kahramanlar gibi hissetti kendini. İo, Zeus’un yasadışı aşkıydı. Karısı Hera’ya hissettirmeden onunla birlikte olmaya

başlayan Zeus, İo'ya âşık olmuştu. İlişkileri gizli saklı sürerken bir gün Hera'ya kıl payı yakalanmak üzerelerken Zeus kendisini bir buluta, İo'yu ise bir ineğe çevirmişti. Fakat Hera bu tuzağa düşmemişti. Kocasından ineği kendisine armağan etmesini istemiş ve alır almaz da başına bir canavar bırakmıştı. Ancak Zeus, Hermes'i göndererek canavarı öldürtmüştü. Bunun üzerine Hera, İo'ya musallat olması için bir sinek yaratmıştı. Bu sinek, İo'yu o kadar çok rahatsız etmiş ve canından bezdirmişti ki kurtulmak için olanca gücüyle koşmaya başlamıştı. Ve Boğaz'a geldiğinde hiç düşünmeden kendini sulara bırakmıştı.

Hikâye burada bitmiyordu ama en azından son kısmı onun şu anki gerçekliğine epey uyuyordu. Yüzünü bir gülümseme kapladı. Omuzlarının üzerinde ne zamandır taşıdığı o yük bir anda yok olmuştu. Gözlerini açmak istemiyordu. Tek istediği, hissettiği bu huzur duygusunun içine atlamak ve huzurun kendisi olmaktı.

Aklına birden o son bakışlar geldi. Bakmaya kıyamadığı gözlerdeki o son bakış... Kim derdi ki bu hikâyenin sonu böyle bitecekti? Aynaya baktığında gördüğü kişiyi tanımiyordu artık. Bu kimdi? Bu yabancı ne ara gelip yerleşmişti ruhuna? Her gün aynı soruyu soruyordu Tanrı'ya.

“Neden Tanrım? Neden?”

Şimdi çok uzaklarda kalmış gibi hissettiği o günlerden sonra, yaşadığı hayat anlamını yitirmişti. Sevdigi her şey artık çok uzaklardaydı ve geride asla başa çıkamayacağı bir gerçeklik bırakarak gitmişti.

Bütün bunların anlamı neydi? Uzun bir süre bu sorunun cevabını aramıştı ama hiçbir cevap tam olarak yeterli değildi. Bir anlamı olmalı, evet bir anlamı olmalıydı!

Yoktu... Hiçbir anlamı yoktu... Yaşanmış ve geride kalmıştı her şey gibi. Sadece bir iz bırakmıştı arkasında. Karanlık, acı ve ağır bir iz...

Birden arkasındaki seslerin giderek yükseldiğini hissetti. Bağırışlar, sabah seferini yapmaya hazırlanan motorların ve Karadeniz'den Marmara'ya geçmeye çalışan büyük, devasa gemilerin seslerine karışıyordu.

Arkasında duran mavi üniformalı adamın yanına iki mavi üni-

formalı adam daha gelmiş, hemen onun bir adım ardında duruyorlardı. Koyu renk saçlı adam kararlı gözlerle ona bakarak yumuşak bir ses tonuyla sordu.

“Hanımefendi, adınız nedir?”

Yavaşça dönerek mavi üniformalı adamın gözlerinin içine baktı. Henüz hayatın gerçekleriyle yüzleşmemiş birinin taşıdığı umut ve yaşama sevinci vardı bakışlarında.

Cevap vermek istedi ama yapamadı. Sesi çıkmıyordu. Usulca yutkundtu.

“Hanımefendi lütfen bu tarafa geçer misiniz? Konuşalım, sorun nedir, anlatın lütfen.”

Adamın sesinden heyecanlı olduğu anlaşılıyordu ama bir yandan da kendini kontrol etmeye çalışıyor, oldukça kararlı bir ifadeyle bakıyordu gözlerine. Yanaklarından aşağı kan kadar sıcak yaşların inmeye başladığını fark etti. Gözleri yanıyordu. Hâkim olamıyordu gözyaşlarına. Buruk bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi.

“Kimse bana yardım edemez.”

Yeniden yüzünü Boğaz’a döndüğünde içinde hiçbir beklentinin ya da umudun kalmadığını fark etti. İnsanı, eninde sonunda öleceğini bilerek hayatta tutan tek duygu umuttu. Umut sayesinde her şeye katlanıyor, yaşanan kötü anların geçeceğini ve bizi daha güzel günlerin beklediğini düşünüyorduk. *İşte bu da Tanrı’nın bir oyunu. İlahi komedyası.*

Bizi hiçbir insaflı olmayan bu cehennem gibi dünyaya atarken bir yandan da yandığımızı hissetmeyelim ve uzun süre acıya katlanabilmek diye umut yerleştirmiş içimize.

Yüzündeki gülümseme yerini sesli olarak attığı kakhahalara bıraktı. Arkasındaki kalabalık giderek daha endişeli gözlerle bakıyordu ona.

Zavallılar. Bilmiyorlar. İçlerinde taşıdıkları umudun zehrinin farkında değiller. Yapabilirsin! Bunu yapacak güce sahipsin!

Görölmeye degecek hiçbir şey yoktu bu hayatta. Acımasızlık, açlık, savaşlar, kapitalist sistem, zayıfın yok olup gittiği, güçlünün gücüne güç kattığı, ihanetlerin en korkunçlarının yaşandığı bir yerdi burası. Kimi insanlar zenginlikten başları dönmüş bir hâlde

paralarını nereye harcayacaklarını bilemezken oldukça büyük bir insan kitlesi açlık ve sefalet içerisinde terk ediyordu bu dünyayı. En yakınlarına bile güvenemiyordu insan. Arkanı döndüğün an sırtından bıçaklanabilirdin. *Tanrı gerçekten var olsaydı adalet de olurdu burada!* Minicik bebekler açlıktan ölüirken, şişman, yağlı vücutlarıyla daha fazla para kazanmak için insanları ezen, sömürrenler varken bu hayatta nasıl bir adaletten bahsedilebilirdi ki?

Hayatının en acımasız gerçeğiyle yüzleşmişti. Bu öyle bir gerçektir ki taşıyabilmesinin imkânı yoktu artık. Onu bu hayata bağlayacak hiçbir şey kalmamıştı. Ne bir umut ne de başka bir şey...

Kollarını doladığı korkuluklardan eğilerek Boğaz'ın derin sularına baktı yeniden. Arkasından gelen sesler iyice yükselmişti. *Halbuki ne kadar güzel bir yer bu dünya. Güzel, mavi gezegen.* Sanki son kez bakıyormuşçasına dikkatlice süzdü etrafını. Boğaz'ın her iki yanına dizilmiş evlere, yalılara, eski konaklara; âdeta hafızasına kazınmak istercesine hepsine uzun uzun baktı. Kimbilir ne hayatlar yaşanmıştı, yaşanıyordu ve yaşanacaktı bu evlerde. Ne trajediler, ne ihanetler, ne mutluluklar ve mutsuzluklar... İleride olanca güzelliğiyle Bebek'i, Arnavutköy'ü ve Ortaköy'ü görüyordu. Ne çok anısı vardı buralarda. Asya tarafında ise Salacak'ı ve Üsküdar'ı görebiliyordu.

İçini bir korku kapladı aniden. Bundan sonrasını bilmemesinin getirdiği bir korkuydu bu. Son âna gelmiş olmanın yarattığı bir korku. Bu korku, içindeki derin huzur duygusuyla karışıyor ve soluk alışlarının hızlanmasına neden oluyordu. Bir an aklına gözlerini kamaştıran o sonsuz yeşillik geldi. *Islak çimenler gibiydi gözleri,* diye geçirdi içinden. Başka bir zamanda, başka bir hayatta, bambaşka şartlar altında tanımış olmayı ne çok isterdi onu. Birden içini garip bir özlem kapladı. Onu son bir kez daha görmeyi ne çok istediğini fark etti. Son kez o gözlere bakabilmek... Sıcacık kollarını bedeninde hissedebilmek. Ona sormak isterdi, başka şartlar altında olsa olur muydu diye. Belki de bir sonraki hayatlarında bir araya gelirlerdi, kim bilebilirdi ki... Keşke zamanı geriye alabilseydi. O kadar çok şeyi değiştirmeyi isterdi ki. Şu hayatta en çok istediği şeydi bu belki de. Aklına onu gördüğü ilk an geldi. Öyle kötü, öyle trajik, öyle korkunç bir anda karşı karşıya gelmiş-

lerdi ki. Tıpkı sonu kötü biten bir film gibi. Oysa emindi, farklı şartlarda her şey bambaşka olabilirdi. İnsan hiç tanımadığı birini en yakınlarından bile daha iyi tanıdığını hissedebilir miydi hiç? Bu soruyu daha evvel sorsalardı hayır derdi. Ama şimdi biliyordu ki bedenler ilk kez bir araya gelse de, ruhlar birbirini tanıyordu aslında. *Ne garip, sanki bir ömür geçirmiş gibiyim onunla.* Halbuki bir gün bile geçirmemişlerdi birlikte. Onu son kez gördüğü an geldi aklına birden. Birbirlerine sarıldıkları o tek an... Garip bir duygu sarmıştı bedenini. Tarifi mümkün olmayan bir birlik duygusu... Sanki o oydu, kendisiydi. Sanki sadece birlikte olmak için yaratılmışlardı.

Ama olmamıştı işte. Taşıyamayacağı kadar ağır bir yükü ve altında ezildiği bir gerçeği vardı. Onu da kendisiyle birlikte mahvetmek istemiyordu. O ölüm kokuyordu. Yanına kim yaklaşırsa acıdan başka bir şey veremezdi onlara. Halbuki böyle düşünmemişti çocukken. Hayal ettiği hayat bambaşkaydı. O noktadan bu noktaya gelebilmek çok acıydı. “Affet beni...” diye fısıldadı usulca. Gözyaşları şimdi yanaklarından aşağı tıpkı bir yağmurun olanca şiddetiyle yağması gibi iniyordu.

“Affet beni lütfen.”

Tek elini korkuluklardan çektiğinde, kanındaki adrenalinin daha önce hiç hissetmediği kadar yoğun bir şekilde çoğaldığını fark etti. “Sadece saniyelik bir şey!” dedi kendi kendine konuşarak. “Sonrası hiçlik!”

Arkasından gelen bağırış çağırışlara arabaların kornaları ve trafiğin şiddetli gürültüsü ekleniyordu artık. Bir ambulans sesi olanca şiddetiyle ortalığı inletiyordu. Oldum olası bu sestən nefret etmişti. Şimdi sanki çok uzaklardan geliyor gibiydi tüm sesler. Sanki bir perdenin ardından geliyormuşçasına boğuk ve uzak... Derin bir nefes aldı. Son kez arkasından seslenen mavi üniformalı adama dönüp baktı. Gözlerindeki kararlı ifade yerini çaresizliğe ve korkuya bırakmıştı. *Ne güzel gözleri vardı, ıslak çimenler gibi...* Gülümsedi. Ellerini korkuluklardan çekerken genç adamı sarsan o kelimeler çıktı dudaklarının arasından.

“Ölmek için güzel bir yer...”

1

İstanbul, 12 Kasım 2015

Günün son ışıkları pencerenin pervazlarını yalayıp içeri süzülürken, eskimiş ahşap çalışma masasının üzerinde duran saat olanca gürültüsüyle çalmaya başladı. Gece kadar siyah gözlerini ovuşturarak uzandığı yerden doğrulan genç kadın, sarsak hareketlerle yerinden kalkıp saatin sesini kapattı. Rüyasında birileri tarafından gizlice izlendiğini, sonra da ormanlık alanda, yüzü karanlıkta kaldığı için kim olduğunu anlayamadığı birisi tarafından itilerek yüksek bir yerden düştüğünü görmüştü. İçeri süzülen soluk sonbahar güneşi parkelerin üzerinde dans ediyordu. Üç kişilik oldukça geniş bir koltuk pencerenin tam karşısında, üzerinde altın varaklı bir ayna asılı olan duvarın önünde duruyordu. Yan taraftaki orta büyüklükteki çalışma masasının üzerinde onlarca kâğıt, dosya ve kitap dağınık bir panayır yerini andırıyordu. Masanın arkasında bulunan geniş kütüphanede yüzlerce kitap vardı. Oldukça düzensiz görünen ortama toprak tonları hâkimdi. Şaşkın bir ifadeyle açık kalmış bilgisayarı kapatan kadın bir an durup düşünmeye başladı. *Bu bilgisayarı da kim açtı böyle?* Emre mi gelmişti eve o uyurken? Çatallaşmış sesiyle içeri doğru seslendi.

“Canım! Evde misin?”

Şiddetini artıran rüzgârın pencerelerin pervazlarına vururken çıkardığı ses dışında hiçbir ses yoktu. Başî âdeta zonkluyordu. *Bu kadar uyursan ağrır tabii kafan.* İçini tuhaf bir his kapladı. Bir an öylece durup düşündü. Sanki bir şey yapmak istiyor ama kararsızlık yaşıyor gibiydi. Endişeli bir ifadeyle saate baktı yeniden. Dörde geliyordu. Neredeyse akşam olmak üzereydi.

Birden kafasındaki düşünceleri kovmak istermişçesine hız-

la ayağa kalktı. Ne ara akşamı etmişti böyle, hiçbir fikri yoktu. Zaman bomboş akıp gitmişti sanki. Başında korkunç bir zonklama vardı. Öyle şiddetli bir baş ağrısıydı ki bu, kalbinin kafasının içinde attığına yemin edebilirdi. Günbatımı kadar parlak, oltu taşı kadar siyah saçlarını alelacele atkuyruğu yaptı. Birden kafasının arkasında bir şişlik fark etti. Dokununca acıyordu. *Bu da ne böyle?* Çoğu zaman uyandığında kolunu bacağına morarmış bulur ve nereye çarptığını hatırlayamazdı. Kafasını çarptığını hatırlamıyor olabilir miydi? Bunu düşünmek için vakti yoktu. Mutfığa doğru ilerlerken iyice geç olmadan akşam yemeğini yetiştirip yetiştiremeyeceğini düşünmeye başladı. Oldum olası yemek yapmaktan nefret ederdi ama insan evli olunca mecburen yemek yapmak zorunda kalıyordu. Bekârken akşam yemeğini bir paket hazır makarnayla geçirirdi, ama şimdi kocasının önüne bir tabak makarna koysa pek de hoş karşılanacağını zannetmiyordu. Üstelik son bir yıldır, yayınevlerinin işlerini evden yaptığı için neredeyse tüm günü evde geçirdiği düşünülürse gerçekten de pek hoş olmazdı. İsteksizce buzdolabını açıp bakmaya başladı. Ne yemek pişireceğini bilemiyordu. Her gün bir mönü uydurmak zorunda olmak ona göre dünyanın en zor işlerinden biriydi. Hele onun kadar yemek dağarcığı az olan biri için. Bazı insanların yemek yaparak terapi olduklarına inanası gelmiyordu. Hayatı boyunca nefret etmişti bu işten. Belki biraz bu işlere eğilse fena olmazdı. En azından iPad'ine yemek uygulamalarından birini indirmesi işine yarayabilirdi. Böylece her gün ne pişireceğini düşünmek zorunda kalmazdı. Bir gece önce ne yemişlerdi? Bolonez soslu makarna mı yoksa fırında tavuk mu? Birkaç saniye düşündükten sonra hatırlayamadığını fark etti. İçini tuhaf bir duygu sardı. Çocukluğundan beri yakasını bırakmayan o garip yabancılaşma duygusu. Bazı anlar bu duygu o kadar şiddetli olurdu ki yaşadığı hayat gerçekdışı görünürdü gözüne. Sanki hiç tanımadığı birinin hayatını yaşıyor-muş gibi. İçinde nedenini tam olarak anlayamadığı bir eksiklik duygusu vardı.

Daldığı düşüncelerden sıyrılmak için hızla mutfak dolabına yöneldiğinde donup kaldı. Tüm dolapların kapakları açık, mutfak tezgâhının üzeri ise karman çormandı. Çocukluğundan beri

neredeyse hastalık derecesinde düzenli olduğundan, daha hayatında mutfağı bu şekilde bırakıp çıktığı görülmemiştir. Bıçaklar tahtasından çıkarılmış ve gelişigüzel tezgâhın üzerine konulmuş, kavanozlar kapakları açık bir hâlde bırakılmıştı. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırırken Emre'nin eve gelip çıkmış olabileceğini düşündü. Büyük bir ihtimalle kendisini uyurken görünce uyandırmaya kıyamamış, yiyecek bir şeyler hazırlamaya çalışmıştı. Ah bu erkekler yok muydu? Mutfağa girdikleri an ortalığı savaş alanına çevirirlerdi. E peki işten erken mi çıkmıştı bu durumda? Birden içini bir korku kapladı. Yine aynı şeyler oluyor olamazdı değil mi? Derin bir soluk alarak mantıklı düşünmek için kendini zorladı. En iyisi Emre'yi arayıp nerede olduğunu sormaktı. Ahşap kapaklı cam pirinç kavanozundan bir avuç pirinç alıp içi su dolu tabağa dökerken birden ev telefonunun sesini duydu. Ellerini tezgâhtaki bebek mavisi el havlusuna silip hızla içeri doğru yürüdü. Çalışma masasının üzerinde duran telefonu eline aldığı anda kapandığını fark etti. Arayan numarayı geri aradı.

“Anne, çok özür dilerim, yetişemedim, kusura bakma, yemek yapıyordum mutfakta.”

Ahizenin diğer ucundan gelen katı ve otoriter sesle birlikte telefonu bir parça kendisinden uzaklaştırdı.

“Sabahtan beri cep telefonun kapalı. Ev telefonunu da açan yok. Sana kaç defa telefonlarını hiçbir surette kapamayacaksın demedim mi? Emre'ye de ulaşamadım. Meraktan öldüm. Ne yapıyorsun sabahtan beri?”

Annesinin sesini duymasıyla birlikte hızlanan kalp atışlarını dengeleyebilmek için derin bir nefes aldı. Otuz yaşına gelmiş, evli, yetişkin bir kadın olsa da çocukluğundan beri üzerinde hissettiği o boğucu baskı hiç azalmamıştı. Annesinin karşısında her zaman küçük bir kız çocuğu gibiydi. Kitap yığınlarının altında kalmış cep telefonunu eline alıp baktığında kapalı olduğunu görüp şaşkın bir şekilde cevap verdi.

“Uyuyakalmışım sanırım. Telefonum da kapanmış. Az önce geldim kendime. Başım nasıl ağrıyor anlatamam. Bir yere çarpmışım sanki. Emre'nin dün dersi vardı. Drago'staki evde kaldı. Birazdan gelir zaten. İşte duymamıştır telefonları.”

“Uyuyup kaldın mı? Tüm gün hem de! Neler oluyor?”

Neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle, “Merak etme anne, her şey yolunda. Uyumuşum işte yorgunluktan,” diye karşılık verdi.

“Hemen bir ağrı kesici al. Akşama da kocanla konuş, şu bizim dernek işini bir halletsin. Neydi şu adam, unuttum adını, hani gidiyor ya yanına şu sınav için ders almaya, o işte.”

“Tamam anne, akşama hatırlatırım ben, merak etme.”

“Ne pişiriyorsun bakayım?”

“Domatesli pilavla köfte.”

Ahizenin diğer ucunda kısa süren bir sessizliğin ardından, annesinin mekanik ve donuk sesi duyuldu.

“Daha yeni yapmamış mıydın sen onu?”

Kendini kilerde yakalanan küçük bir çocuk gibi hissetmeye başladı aniden. Kendisinin bile zor duyduğu bir sesle, “Aman anne, ille bir laf sokacaksın yani. Tamam, hadi kapatıyorum. Emre gelmeden bitireyim bari,” dedi.

Telefonu kapatıp hızla mutfığa döndüğünde sanki bir şey unutmuş gibi hissediyor ama ne olduğunu bilemiyordu. Nasılsa aklına gelirdi daha sonra. Annesinin böyle zorlayıcı bir etkisi vardı üzerinde. Kendisini bildi bileli bu değişmemişti. Babasının trajik ölümünden sonra annesi iki küçük kızla kalmış, ufak bir ilçeden İstanbul’a taşınmış, bir yandan hayatını devam ettirmeye çalışırken, diğer yandan da çocuklarını iyi bir şekilde büyültmeye çalışmıştı. Tüm ilgisini küçük kızlarına vermiş, hem annelik hem babalık yapmıştı onlara ancak tek başına omuzladığı sorumlulukları yüzünden epey katı bir karakteri vardı. Hayatının her anını annesi programlamıştı neredeyse. Gideceği kurslar, alacağı eğitim, bitireceği okul. Bu durum ancak evlendiği zaman hafiflemişti. Zaten hayatı boyunca annesinin planlamadığı tek şey evliliğiydi. Ancak annesi evlerine yakın bir yere taşınmış ve hayatındaki varlığını her daim hatırlatmaya devam ediyordu. Bu durumun ne zaman, hangi olayın ardından başladığını bilmiyordu. Zira çocukluğuna dair o kadar az şey hatırlıyordu ki bazen kendisi bile şaşırıyordu. Geriye dönüp baktığında çocukluğuna ait yılların çoğu silinmişti hafızasından. Tek bildiği babasının ölümünden önceki kısa bir

süre ile sonraki zamanların puslu bir perdenin ardında kalmış olduğuydu. Ancak ebeveyninden birini ansızın kaybeden her çocuk için geçerli bir durum sayılabilirdi bu.

Telefonun otomatik arama tuşundan Emre'yi aradığında telefonunun kapalı olduğunu fark etti. Herhalde şarjı bitmişti. Daldığı düşüncelerden sıyrılıp hızla işe koyuldu. Bir an önce yemeği halledip, düzeltmesi gereken yazılara geri dönmesi gerekiyordu. Tuhaf bir gün olmuştu bugün onun için. Neredeyse tüm günü uyuyarak geçirmiş ve garip rüyalar görmüştü. Acaba bitirebilecek miydi yazıları akşama kadar? Ellerini kıyma dolu kaba sokmadan evvel tarçın kabından bir çimdik alıp attı içine. Bu, et yemekleri için annesinden öğrendiği bir sırdı. *Şimdi Aslı burada olsa yarım saat içinde en az dört çeşit yemek yapardı.* Hızlı hızlı malzemeleri karıştırıp yoğururken bir yandan da son zamanlarda hayatının nasıl da bir rutine saplanıp kaldığını düşündü. Bu rutin kocasına duyduğu aşkı azaltmaya yetmemişti. Zor günler geçirmişler ama toparlamışlardı. Bir ara Emre'nin ilgisizliğinden evliliklerinin biteceğini düşünmüş ancak her şey bir anda eski hâline dönmüştü. Mutluydu. Birden aklına gelen şeyle içini derin bir suçluluk duygusu kapladı. Bu duygu bir türlü onun peşini bırakmıyordu. Kara bir tümör gibi içini kemiriyordu düşündükçe. Hayatı boyunca en yakın arkadaşı olmuş olan Evrim'in aşkıydı Emre. Babasının ölümünün ardından İstanbul'a taşındıklarında aynı mahallede büyümüşlerdi Evrim'le. İçine kapanık, tuhaf, sessiz biri olarak dışlanmışken onunla arkadaşlık eden tek kişi olmuştu Evrim. Kardeşi Aslı daha çocukluğundan itibaren dışadönük ve sosyal biriydi ama o hiçbir zaman yakınlık kuramamıştı kimseyle. Bu yüzden Evrim'in ondaki yeri başkaydı hep. Savcı bir anne ile hâkim bir babanın kızı olan Evrim onu anlayan ve tuhafliklerini hoş karşılayan tek insandı.

Bundan yıllar önce heyecan içinde yanına gelmişti Evrim. Emre diye biriyle tanıştığını ve çok etkilendiğini söylemişti. Gel zaman git zaman bahsettiği adamla ilişkisi ilerlemiş, her buluşmalarında onu anlatır olmuştu. Adamın bazı tuhaflikları da yok değildi. "Fazla konuşkan ve kendisini anlatan biri değil," diyordu hep. "Sana benziyor bu hâliyle." Hayatıyla ilgili pek bir şey bilmi-

yordu Evrim ama o kadar aşık ki bunu dert etmiyordu. Emre ile ilk kez Evrim'i almaya geldiği sırada tanışmışlardı. Annesinin eczanesinde otururken bir araba kaldırırma yanaşmış ve Evrim neşe içinde fırlarken onları da tanıştırmıştı. Kumral, dalgalı saçları ve kış denizi kadar gri gözleriyle ondan daha yakışıklı bir adam olabileceğini düşünememişti. O günden sonra arada bir onu da davet etmeye başlamıştı Evrim. "Emre davet ediyor seni," demişti her seferinde. Bir süre sonra Emre'nin onu bir arkadaşıyla tanıştıracacağını söylemiş, ancak o arkadaş bir türlü gelmek bilmemişti. Derken ilişkilerinin tuhaflaşmaya başladığını anlatmıştı Evrim ona. Sürekli görüşüyorlardı ama arkadaşlıktan öte bir şey olmuyordu aralarında. Evrim'in kafası karışık. "Beni istemiyorsa neden benimle görüşüyor?" diyordu sürekli. Ancak ne kadar şikâyet ederse etsin görüşmeye devam ediyor, onu da sık sık dahil ediyordu görüşmelerine. "Sen olunca daha hoş geçiyor vakit," diyordu. "Sen yokken hiçbir şey konuşmuyoruz nedense." İlişkilerinin geleceği ona bağlanmıştı bir şekilde. Halbuki yanlarına her gittiğinde hiç konuşmuyordu. Emre'nin kış denizi gibi gri gözlerine hayranlıkla bakarken utancından tek kelime edemiyordu. Aradan biraz zaman geçmiş, hukuk fakültesini kazanan Evrim'le çok fazla bir araya gelememişlerdi. Arada bir sadece telefonla konuşuyorlardı. Sonra ne olduysa o gün olmuştu. Soğuk bir kış günüydü. Annesi nöbetçiydi o gece, ancak hastalandığı için okuldan sonra o gitmişti eczaneye. Gecenin bir yarısı birden eczanenin kapısı açılmış ve içeri Emre girmişti. Şaşkınlıkla ne kadar süre öylece kaldığını bilmiyordu. Kıpırmızı bir elle karşısında duran genç adam en sonunda, "Yardım edecek misin?" diye sormuştu ona. Âdeta bir robot gibi yerinden fırlayıp elini temizlemiş ve sargılamıştı. Buzda kayıp kırık bir şişenin üzerine düşerek elini kestiğini söylemişti Emre. Ancak kesik her ne kadar kanamışsa da bir şişenin kesebileceği kadar derin değildi. Aylardır görmediği genç adamın gözlerine bakmaya korkmuştu o gece. Sanki gözlerine bakarsa içinde kaybolacaktı. Bir tarafı o gözlerle bakıp kendini unutmasını, bir tarafı ise kaçıp kurtulmasını fısıldıyordu. Ancak Emre'nin sanki son derece doğalmış gibi ertesi gün için bir planı olup olmadığını sormasıyla bırakmıştı kendini. Hayır diyememiş-

ti. O âna kadar ona en ufak bir ilgi duyabileceğine hiç ihtimal vermemişti ancak bakmaya korktuğu o gözler bir ok gibi dimdik gözlerinin içine bakıyordu. Şaşkınlıktan kekeleyerek hiçbir işinin olmadığını söylemiş ve ertesi gün bir tiyatro oyununa gitmek için randevulaşmışlardı.

Ertesi gece buluştuklarında bir yanı mutluluktan sarhoşken, diğer yanı suçluluk hissiyle kıvranıyordu. Üstüne üstlük sanki hissetmiş gibi o sabah Evrim aramış ve Emre'ye olan hislerinden, giderek uzaklaşmasının onda yarattığı derin üzüntüden bahsetmişti. Tuhaf bir biçimde, nasıl olduysa, karşılaşp karşılaşmadıklarını sormuştu. Bir an ne diyeceğini bilememiş ama hemen arkasından toparlayarak en son onunlayken gördüğünü söylemişti genç adamı. Yalan söylediği için hissettiği vicdan azabı dayanılır gibi değildi. Karşısında hayatı boyunca onun yanında durmuş, arkadaşlık etmiş, onu başkalarının yaptığı gibi yargılamamış tek insan vardı.

Emre'yle o gece başlayan ilişkileri kesintisiz devam etmişti. Nasıl olmuştu bilmiyordu ama her şey öylesine güzel akıp gidiyordu ki bazen tüm bunların bir rüya olduğundan şüpheleniyordu. Her gün arıyordu onu Emre. Neredeyse haftanın üç-dört günü buluşuyor, birlikte bir şeyler yapıyorlardı. Bu kadar yoğun bir görüşme trafiği korkutmuştu onu. Genç adamın, çocukluğundan beri süregelen tuhaflıkları fark edeceğinden ve ondan uzaklaşacağından korkuyordu. Ama öyle olmamıştı. İlişkileri gün geçtikçe ilerliyordu.

Annesi Emre'yi görür görmez, "Bu adam seninle evlenmez!" diyerek fikrini ortaya koymuştu. O sıralarda çalışmaya yeni başlayan kız kardeşi Aslı da Emre'yi görünce gözlerini koca koca açarak, "Bu adamla hiçbir geleceğin olamaz," demişti. İkisi de Emre gibi bir adamın onunla ne işi olacağını düşünüyordu. Bu yorumlar her ne kadar onu yaralasa ve hırslandırsa da aslında bir şekilde kendisi de aynı fikirdeydi. İnsanlar ona çok güzel olduğunu söyle-seler de, o kendini fazla sıradan buluyordu. Sıradan, oldukça içine kapanık, sessiz, gösterişsiz ve tuhaf. Aslı bir ortama girdiğinde bal rengi saçları, masmavi gözleriyle parlar, o da tam tersine hiç fark edilmezdi. Bu özelliğini bildiğinden yarattığı etkiyi güçlendirecek

şekilde dikkat çekici giyinirdi Aslı. *Keşke Aslı gibi olsaydım*, diye geçirirdi içinden sık sık. Onun ise kıyafetlerde en önem verdiği şey temiz, düzgün ve rahat olmasıydı. Annesi, Aslı'yla anlaşamasa ve pek görüşme de Emre'yle ilgili düşüncelerini çok da haksız bulmuyordu.

İlişkileri ilerlerken, Evrim sık sık onu aramaya ve buluşmak istemeye başlamıştı yeniden. Kendini yalnız ve çok kötü hissettiğini söylüyor, telefonda ağlıyordu. Tüm bunlar olurken hissettiği vicdan azabı dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Bir gün artık daha fazla dayanamayarak Emre'ye bu durumdan bahsetmişti. Suçluluk duygusunu daha fazla bastırmanın anlamı yoktu. Emre gülümseyerek gözlerinin içine bakmış ve yanağını okşayarak hiçbir şeyin onun suçu olmadığını, kader diye bir şey olduğunu, onu ilk gördüğü andan itibaren bunu hissettiğini ve Evrim'le ilişkisini kestiğini söylemişti. Onca zaman Evrim'in merak ettiği sorunun cevabı buydu. Emre onunla görüşebilmek için Evrim'le ilişkisini arkadaşlık boyutunda devam ettirmişti. Ve ilişkilerini biraz daha saklamalarının doğru olmadığını söyleyerek, "Buna bir son vermek gerek!" demişti. İçinden Evrim'e olanları anlatmak için doğru cümleler kurmaya çalışmıştı. Bazı şeylerin önüne geçemiyorsun diyecekti. Âşık oldum diyecekti. Kader diye bir şey var diyecekti. O bunları planlarken, Emre dudaklarına bir öpücük kondurmuş ve hayatının geri kalanını onunla geçirmek isteyip istemediğini sormuştu birden. Böylece zaman hem annesini hem de kardeşini haksız çıkarmıştı. Emre, Evrim'e bunu kendisinin açıklayacağını, her şeyi ona bırakmasını söylemişti. Anlayacağına emindi bunu. Ancak Evrim haberi alır almaz onu aramış ve hayatı boyunca unutamayacağı şeyler söylemişti ona. "Kalleşsin sen!" demişti. "Kardeşim dediğin insana bunu nasıl yaparsın?" diye haykırmıştı telefonda!

"Onun yaptığı değil, senin ihanetin bitirdi beni! En yakınımın seni sırtından hançerlemesinden daha korkunç bir şey yok bu hayatta! Allah belanızı versin ikinizin de!"

Derin bir nefes alarak daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Kaç yıl olmuştu? Kabaca hesaplamaya çalıştı. Evet, bu sene beşinci yıl bitecekti. Beş yıl önce olan bu olaylar aklına geldikçe hâlâ kalbini

sıkıştırmaya devam ediyordu. Hissettiği suçluluk duygusu ve vicdan azabı geceleri rahat uyumasını engelliyordu. Evrim ayrı bir hayat kurmuş, başarılı bir avukat olmuş ve her şeyi geride bırakmış olmasına rağmen, ona yapılan bu haksızlığı hiç unutmamıştı. Hissettiği vicdan azabı öyle bir şeydi ki son nefesini vermeden bırakmıyordu insanın peşini.

Evliliğinin uzun süreli olmadığını düşünmüştü çevresindeki herkes, ama iyi kötü bu kadar yılı geride bırakmışlardı. İş telaşı, kendilerine ait bir eve sahip olma arzusu, para kazanma zorunluluğu derken çocuk yapmayı ise hep ertelemişlerdi. Güvenememişlerdi kendilerine. Ev almadan çocuk yapmanın doğru olmayacağını düşünmüşlerdi. Daha doğrusu Emre böyle düşünmüştü hep. Gerçi kendisi de aynı fikirdeydi. Henüz hazır hissetmiyordu kendisini anne olmaya. Özellikle de hâlâ sürüp giden tuhaf durumlarını düşündükçe. Kimselere söyleyemediği bu durum içten içe huzursuz ediyordu onu. Kocasının kendisindeki tuhaflıkları fark edip etmediğini bilmiyor, bunları gizlemek için elinden geleni yapıyordu. Bazen yaşadığı bu garip unutkanlıklar ortaya çıkınca lafı değiştirmeye ya da bir şey uydurmaya çalışırdı. Emre de bu konunun üzerine gidip fazla soru sormazdı zaten.

Evrin'in Emre'yle beraberken anlattığı ve anlam veremediği durumlar devam ediyordu. Kocasının ailesiyle hiç tanışmamışlardı o güne değin. Annesi ile babasını çok erken yaşta trafik kazasında kaybettiğini, Malatya'daki bir akrabasının yanında büyüdüğünü söylemişti. Ancak ne düğünlerine ne de daha sonra evlerine akrabalarından gelen giden olmuştu. Geçmişiyle ilgili çok konuşmayı sevmezdi Emre. Ne zaman bu konu açılrsa geçmişin sadece acı verdiğini söyleyip konuşmak istemediğini belirtirdi. Aslında ona hak vermiyor değildi. Kendi geçmişindeki acıları düşününce, birbirlerinden çok da farklı olmadıkları aşıkardı.

Geçen sene Emre çalıştığı bankada terfi edince, Levent'in göbeğindeki bu evi almaya karar vermişlerdi. Geniş, ferah bir apartman dairesiydi. Paranın bir miktarını peşin yatırmışlar, gerisi için de bankadan kredi çekmişlerdi. Bir de, Dragos'ta hafta sonları ve özellikle yazları kaldıkları bir ev kiralamışlardı. Bahçeli, müstakil, çok güzel bir evdi. Emre İstanbul'a okumak için geldiğinde bu

evin bulunduğu sokakta yaşamıştı uzun süre. Bu evin onun için çok özel bir anlamı olduğunu söyleyip bütün bir sene kullanmasalar dahi kiralamaya devam ediyordu yıllardır. Aslında evi almak istemişti ama ev sahibi satmaya yanaşmayınca her sene kiralamak zorunda kalıyordu. Genç adam, ne kadar bütçeleri olursa olsun, Dragos'taki bu yazlık eve ayrı bir önem veriyordu.

Emre'nin işleri düzelirken, kendisinininki biraz bozulmuştu. Çalıştığı dergi kapatılınca ortada kalmıştı bir süre, ama hemen ardından bazı dergilere ve yayınevlerine editörlük yapmaya başlamıştı evden. Bunun için ofise gitmesine gerek yoktu. İş dışarıdan yapıyor, parasını alıyordu. Öyle çok bir şey geçmiyordu eline ama işte en azından evin bazı giderleri ile kendi harçlığını karşılıyordu. Hayatı boyunca tek isteği yazar olmaktı ancak bunun için gereken cesarete sahip değildi. Annesi hiçbir zaman bu işlere bulaşmamasını, doğru dürüst para kazanamayacağını, üstelik öyle bir yeteneğe sahip olmadığını söylese de onu dinlememiş, hemşirelik okulunu bırakıp edebiyat okumaya karar vermişti. Okurken bir edebiyat dergisinde iş de bulmuştu. Yazar olamasa bile en azından yazmayla ilgili bir iş yapıyordu. Annesinin zoruyla gittiği hemşirelik okulunu bırakması aralarındaki ilk büyük kırılmaydı. O güne değin annesinin dediğinin tam tersini yaptığı tek şey bu olmuştu.

Yaşadığı harika hayata bazen kendisi bile inanamıyordu. Yakışıklı ve iyi bir kocası, güzel bir evi vardı. İşini seviyordu. Gerçi zor bir süreç atlatmışlardı ama hepsi geride kalmıştı. Emre'nin uzaklaşmaya başladığı son bir sene içini amansız bir korku doldurmuştu. Geçmişte Emre ile Evrim'in ilişkilerinde yaşadıkları uzaklığı çok iyi hatırladığı için bu durum onu tüketmiş, aklına bin bir türlü senaryo getirmiş ama her şey geride kalmış, ilişkileri eski hâline dönmüştü. Bir tek kariyeri onun canını sıkıyordu şu ara. Ama nasılsa daha gençti, topu topu daha otuz yaşındaydı, önünde kariyer yapabileceği uzun yıllar vardı. Hem bir süre sonra piyasa biraz düzelince başka şeyler de yapabilirdi. Gerçi böyle düşünüyordu ama Emre'nin kazancı da gayet iyiydi. Acele etmesine gerek yoktu. *Çocuk belki şu ara olabilir.* Hazır işleri evden yaparken bunu da aradan çıkarabilirdi. Ama çocuk fikri aynı zamanda korkutuyordu onu. Bu korkuda annesinin de payı vardı. Çocuk

sahibi olmak için henüz yeterli olgunluğa sahip olmadığını düşünüyordu kızının. Ona göre bir süre daha beklemeliydi. Gerçi Emre'yi de çocuk için ikna etmek gerekecekti.

Kendisinden iki yaş küçük kız kardeşi Aslı lise biter bitmez okuduğu okulun çevresinden tanıdığı Aydın'la evlenmişti. Kendisi ne kadar çekingen ve içekapanık biriye, Aslı da o kadar dışadönük ve canlıydı. Zaman zaman ona özendiği olurdu bu yüzden. Onun kadar enerjik ve sosyal olmayı dilerdi. İnsanlarla çok kolay iletişim kuran ve kendisini sevdirmeyi başaran biriydi Aslı. Ancak flörtözdü. Çalışmaktan hep nefret etmişti. Evlenir evlenmez hemen hamile kalmış ama kürtaj yaptırmış, ardından aradan bir sene geçince yeniden hamile kalmış ve Arda'yı doğurmuştu. Aydın ilk başlarda sorumluluk sahibi olmaya çalışsa da sürekli iş değiştirmiş ve neredeyse üç aydan fazla bir yerde çalışamamıştı. Karıkocanın ekonomik sorunları baş gösterince Aslı istemeye istemeye iş aramaya başlamış, ardından bir hastanenin danışmasında sekreter olarak işe girmişti. Bundan kısa bir süre sonra, Bursa yakınlarında büyük bir tekstil fabrikasında çalışmaya başlayan Aydın mecburen oraya taşınmıştı. Hafta içleri Bursa'daki fabrikanın lojmanlarında kalıyor, cuma günü ise feribota binip İstanbul'a dönüyordu. Bazı hafta sonları da Aslı, Arda'yı alıp Bursa'ya gidiyordu. Yorucu bir hayattı bu ama okula yeni başlayan Arda'nın alıştığı çevreden kopmasını istememişlerdi. Bir süre önce kocasından ayrılmaya karar veren kız kardeşi şimdilerde bu sorunları aşmaya çalışıyordu.

Son günlerde yeğeni Arda'ya baktığında çocuk sahibi olmalarının zamanı geldiğini hissedirdi. Ancak içindeki korku tam olarak yok olmuyordu. Acaba annesinin dediği gibi, çocuk sahibi olacak olgunlukta değil miydi? *Ama Aslı benden iki yaş küçük ve yirmi yaşında hamile kaldı!* Annesi her zaman Aslı'ya karşı toleranslı ve anlayışlı olmuştu. Ancak buna rağmen hiç anlaşıyorlardı. Aslı öyle bir ustalıklarla sınırlarını çizmişti ki annesi de dahil hiç kimse o sınırları geçmeye cesaret edemezdi. Öyle bir durumda saatlerce sürecek bir gerginlik durumu ortaya çıkardı. Evet, çocuk sahibi olmalıydılar. Çocuk onları birbirine biraz daha yakınlaştırır, ileride olası bir ayrılığı önlerdi. Araştırmalara göre, çocuksuz evlilik-

lerin sürme oranı çocuklu evliliklerden daha düşüktü. Olur da bir gün Emre'yi kaybederse herhalde aklını kaçırdı. Emre'nin ilgisiz olduğu ve kendisini tamamen işe verdiği o dönem bu korkuları tavan yapmıştı. Bazı geceler Emre'nin onu terk edip gideceğini düşünüyor, hemen ardından âdeta soluğu kesilip korku içinde kocasına sarılıyordu. Böyle anlarda Emre gülerek, "Yine neler düşündün?" diye takılırdı. "Korkma bir yere gittiğim yok." *Biraz daha sabırlı davranıp para biriktirebilirsek evin borcunu tamamen kapatabiliriz.* O zaman daha rahat çocuk yapabilirlerdi. Hem zaten bu ekonomik krizde geleceğini garanti altına almadan nasıl çocuk sahibi olabilirlerdi ki? Başbakan meydanlara çıkıp, "En az üç çocuk!" diye bağırırken bunları pek hesaba katmıyordu anlaşılan. Gerçi annesi ile kardeşi onunla aynı fikirde değillerdi. Arda ne zaman altı yaşına gelmişti, hiçbiri anlayamamıştı bile. Bir şekilde büyüyorlardı çocuklar.

Avucunun içinde sıkıktığı köfte parçalarının ateşe düştükleri anda çıkardıkları minik kıvılcımlara bakarken düşünmeye devam etti. Her gün aynı şeyleri yapmaktan sıkılmıştı. Yeni bir şeyler denemek istiyordu hayatında ama ne yapmak istediğini bilmiyordu bile. Geçen sene bu yüzden, biraz da kız kardeşine özenerek dans derslerine yazılmıştı bir süre. Fakat daha ilk dersin ardından annesinin onu merkezin dışında beklediğini görünce vazgeçmiş, bunun çok da kendisine göre bir şey olmadığına karar vermişti. Ardından yogaya merak salmış, haftada birkaç gün bir spor salonundaki derslere gitmeye başlamış, ancak orada da annesi peşini bırakmamıştı. Derslere son vermesi çok uzun bir zaman almamıştı. Bu durum onu sıkısa ve bunaltsa da annesine bir türlü sesini çıkaramıyordu. Onun o otoriter ve hayır kabul etmeyen duruşu karşısında çaresizdi. Emre her zaman mesafeliydi ailesine karşı. Özellikle de annesine. Neden böyle tavizler verdiğini anlayamıyordu. Bir defasında annesine sert bir sesle, "Nazlı benim karım ve ne yaptığı sadece beni ilgilendirir, lütfen hayatımıza bu şekilde müdahale etmeyin!" demişti. Kocasını bunları söylerken, o ürkek gözlerle kafasını önüne eğip tek kelime etmemişti. Her ne kadar kocasının, annesine bu çıkışına sevinmişse de kız kardeşi Aslı'ya olan tavrını anlayamıyordu. Emre nedense pek hoşlanmazdı

Aslı'dan. Onu evli bir kadına göre fazla serbest bulur, flörtöz tavrının bayağı olduğunu düşünürdü. Aslı'nın durmaksızın olayları deşmesi ve bin bir türlü soru sorması onu çıldırtırdı. Özellikle kız kardeşinin son zamanlarda yaşadıkları Emre'nin bu düşüncesini pekiştirmiş, genç kadına karşı iyiden iyiye tavır almasına neden olmuştu. Kocas, kız kardeşinden pek hoşlanmıyordu ama kız kardeşinin de kocasından pek farkı yoktu aslında. Emre'yle her bir araya geldiğinde iğneli sözlerle onu kışkırtmaktan zevk alırdı. Emre'nin geçmişinden bahsetmemesini sakladığı şeyler olduğuna bağlar, bu konuda üzerine giderdi. "Ailesini bile tanımıyoruz!" diyordu her seferinde. "Ne olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok!"

Annesi her ne kadar sorgulayıcı olsa da Emre'yle evlenmesi bir anlamda mutlu etmişti onu. Kızı iyi bir evlilik yapmıştı. Ancak Aslı sürekli sorgulamaya ve açık aramaya devam ediyordu. Onun sıkıcı ve ikiyüzlü bir erkek olduğunu söylerdi, tıpkı diğer erkekler gibi. Bir keresinde, karşı çıkmıştı, "Emre öyle bir adam değil!" diye çıkmıştı. Ancak Aslı her erkeğin, karşısında güçlü duran ve istediği gibi davranan kadını bu şekilde yaftalayarak aşağıladığını, iş onlarla beraber olmaya gelince de son derece istekli olduklarını söylerdi. İkiyüzlü olduğunu söylediği bu yaklaşımdan nefret ediyordu. Su götürmez bir feministti. Erkeklerle aynı hakka sahip olduğunu düşünüyordu.

Evde tek başına olduğu saatleri seviyordu. Sadece yalnız olduğu zamanlarda kendisi olabiliyordu. O yüzden evde olmak en sevdiği şeydi. Gün içinde işlerini bitirdikten sonra ya film izliyor ya da kitap okuyordu. Çok dışarı çıktığı söylenemezdi. Pek arkadaşı da yoktu. Hatta deyim yerindeyse hiç arkadaşı yoktu. Hayattaki tek dostu olan Evrim'i kaybetmişti. Zamanla her şey düzeler diye umut ettiyse de, Evrim bir daha asla onunla konuşmamıştı. Birkaç kez aramış, iletişim kurmayı denemiş ama ne yaptıysa kâr etmemişti. Onu özlüyordu. Kız kardeşi Aslı gibi sosyal olmayı isterdi aslında. Aslı kendisini oyalayacak bir şeyler bulurdu her zaman. Son bir yıldır akşamları bir tango grubuna dahil olmuştu. Hafta içi bir gün akşamüstü, cumartesi günleri ise öğleden sonra birkaç saatini buna ayırıyordu. Ne kadar para sorunları olursa olsun, kendisi için köşeye para ayırmayı asla ihmal etmezdi. Bunun ona çok

iyi geldiği belli oluyordu. Danstan her dönüşünde yüzünde mutlu bir ifade olurdu. Ona özendiği için bir dans kursuna yazılmıştı ama onun içinde yoktu. Kız kardeşi ile o kadar zıtlardı ki bazen kardeş olduklarına inanamıyordu. Kendisi ne kadar depresif, içedönük ve asosyal ise; Aslı da o derece canlı, enerjik, dışadönük ve insan canlısıydı.

Herhalde Emre girmeseydi hayatıma kimseyle birlikte olamazdım. Her zaman ilişki kurma özürsü biri olmuştu. Ne zaman ne söylemesi gerektiğini bilmez, sosyal ilişkilerin temeli olan yakın davranışları hiç beceremezdi. O kadar içine kapanık biriydi ki bazen ağzını açmaya korkardı sosyal ortamlarda. İnsanların onu anlamasını beklemiyordu. Onu anlayan tek insanla zaten evlenmişti. Annesi ilişkilerinin başında Emre'den hiç hoşlanmamış, hep şüpheyile yaklaşmıştı ancak sonradan Emre'nin ona ne kadar iyi geldiğini anlayıp sesini çıkarmamıştı. Şimdi geriye dönüp düşündüğünde verdiği en iyi karar Emre ile evlenmiş olmaktı. Hayattaki öteki yarısıydı kocası. Bir cam kadar kırılğan ruhunun bu acımasız dünyaya katlanabilmesinin yegâne sebebiydi. Yaşama nedeniydi. Onsuz bir hayatı asla düşünemiyordu. Keşke başka türlü tanışmış olsalardı. Evliliğine dair tek sıkıntısı başlangıç şekliydi. Kardeşim dediği, en yakın arkadaşına ihanet etmiş olmayı istemezdi.

Emre genellikle işten döndüğü zamanlar çok yorgun oluyor ve akşam yemeğinden sonra televizyon karşısında vakit geçirmeyi seviyordu. Hafta sonları beraber yapmaktan en çok zevk aldıkları şey, el ele Boğaz'da yürümekti. Kahvaltının ardından Ortaköy'e iniyorlar, oradan İstinye'ye kadar yürüyorlardı. Dönüşte çoğu zaman vizyonda olan bir filmi görmek için şehrin her yanını saran alışveriş merkezlerinden birinde sinemaya girmek gibi bir alışkanlık edinmişlerdi. Günü bu şekilde tamamlayıp evlerinin yolunu tutuyorlardı. Bu, pazar günlerinin rutini olmuştu âdeta. Bir ara, özellikle Emre'nin kendisini işe verdiği, ondan uzaklaştığı ve biraz depresif olduğu o zaman dışında bu rutini hiç bozmamışlardı. Hırslıydı Emre. Yükselmek, daha fazla refah içinde yaşamak istiyordu. Bunun için de çok çalışıyordu gerçekten. Haftanın beş günü sabahdan akşama kadar bankada çalıştığı yetmezmiş gibi, akşamları ve cumartesi günleri de özel bir üniversitenin yüksek

lisans derslerine gidiyordu. Gece eğitimi alması onu epey zorluyordu ama ilerisi için bu oldukça önemliydi. Okul, Anadolu tarafında olduğundan, bazen geç saatlerde dersten çıkınca Dragos'taki evde kalırdı. Tıpkı dün gece gibi. Sıradan, herkesinkine benzer bir hayattı onlarınki.

Ateşte kızaran köfteleri cam bir tepsiye alırken pilavın da altını kapatıp üzerine geçirdiği mutfak önlüğünü çıkardı. Şimdi bir an önce mutfağı toparlayıp dergiye yollaması gereken sayfaların başına dönmeliydi. Daha düş bile almamıştı. Emre dün gece Dragos'ta kaldığı için tüm gün evde yayılmıştı resmen. Kaç saat boyunca uyuduğunu bilmiyordu bile. Tezgâhın üzerindeki karışıklığı düzenleyip her şeyi yerli yerine yerleştirdi özenle. Hızla çalışma masasının başına geçip otururken gözüne yemek masasının kenarındaki sandalyelerden birinin üzerine bırakılmış kırmızı renkli, çiçekli, göz alıcı bir eşarp takıldı. Şaşkınlıkla eşarby alıp burnuna götürdü. Kime ait olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Annesinin olabilir miydi acaba? Bunu düşünür düşünmez cevabın hayır olduğunu anladı. Zira ne annesi ne de kendisi böyle bir renk kullanırlardı. Aslı'nın olma ihtimali de yoktu. Hayatında eşarp bağladığını görmemişti. Öyleyse *kimin eşarby olabilir ki bu?* Renkli eşarby masanın üzerine bırakırken birden evin ne kadar sessiz olduğunu fark etti. Her gün şafak vaktinden karanlık çökene kadar kuş sesleri eksik olmazdı evin içinden. Birbirinden tatlı, sevimli mi sevimli iki kuzgunun sesi tüm evi çınlatırdı âdeta.

Bir kış sabahı evlerinin balkonunda yaralı hâlde bulmuştu kuşlardan birini. Diğer i se başucunda onu gözlüyordu. Uzun bir süre yaklaşmasına mâni olmaya çalışmış, en sonunda sopayla onu uzaklaştırıp kuşu veteriner e götürmüştü. Diğer kargaların saldırısına uğrayan kuş ciddi şekilde yaralanmıştı ve evde bakım gerekiyordu. Kuşu iyileştirmeye çalışırken bir gün ilginç bir şey fark etmişti. Onu bulduğunda başucunda olan kuzgun her gün saatlerce balkonda bekliyor, pencereden içeri gözlüyor gibiydi. Bu durumdan o kadar etkilenmişti ki o kuzgunu da eve almakta bulmuştu çareyi. Hayvanı yakalayıp içeri sokana kadar günlerce uğraşmıştı. Emre şiddetle karşı çıkmıştı buna. "Bunlar kuzgun!" demişti öfkeyle. "Evde besleyemeyiz!" Çirkin, hiçbir özelliğı olmayan hay-

vanlardı ona göre. O kadar çok direnmişti ki pes etmişti en sonunda kocası. Bir konuda çok yanıliyordu Emre. Kuşlar çirkin ve özelliiksiz değillerdi. Çok önemli bir özellikleri vardı. İnanılmaz zekilerdi. Ve duygusal ilişki kurabiliyorlardı karşısındakilerle. Bir süre sonra Emre de onlara alışmış hatta birinin adını Emre, diğeri-ninkini ise Nazlı koymak istemişti. Onları simgeliyordu bu kuşlar. Tüm gün evin içinde çıkardıkları sesler çınlardı. Ancak nedense çıtları çıkmıyordu bugün.

Merakla yerinden doğrulup oturma odasına doğru yürüdü. Dar koridorun sonunda bulunan odanın açık kapısından, pencere sekisine konmuş devasa kafesi görebiliyordu. Birkaç adımda koridoru geçip odaya girdiğinde donup kaldı. Dehşetle açılmış gözlerle kafese bakarken içinden yükselen ağlama isteğini bastırmaya çalıştı. İşte tam karşısındaydı kuşları. Ölü bedenleri sanki sonsuz bir uykuya dalmışçasına kafesin zeminine serilmişti. “Nasıl olur?” diye bağırarak kafesin kapağını açtı. Elini uzatıp kaskatı kesilmiş bedenlerini avucuna aldığı anda, yeni açılmış bir yaradan akarçasına sıcak gözyaşları inmeye başladı gözlerinden. Hıçkırarak iki avucuna aldığı kuşlara bakarken ne yapması gerektiğini düşündü. *Ben uyurken mi oldu acaba*, diye geçirdi içinden. *Ama nasıl?* Bütün gün uyumasaydı belki de zamanında yetişebilirdi onlara. Yedikleri bir şey mi dokunmuştu? İkisi birden aynı anda nasıl ölmüş olabiliirdi? Birden soluğunu kesecek bir fikir geldi aklına. O uyurken biri evine girip kuşlarını mı öldürmüştü yoksa? Etrafında gördüğü tüm o tuhaf şeyler! Saçma bir fikir olduğunu biliyordu ama hiçbir neden bulamıyordu avucunda tuttuğu iki minik bedene bakarken. Dayanamayarak hüngür hüngür ağlamaya başladı. Evin içindeki tuhaf sessizliğin nedeni buydu; ölü kuşların sessizliği...

Kuşların katı bedenlerini tekrar kafesin içine yerleştirip mutfağa yöneldi. Çekmecelerden temiz, beyaz bir bez bulup çıkardı. Kuşları bu beze sarıp apartmanın bahçesine gömmeliydi. Belki de Emre’yi beklese daha iyi olabilirdi. Çok üzülecekti Emre de, biliyordu. Gözü gibi bakıyordu kuşlarına. Mutfaktan çıkıp tekrar oturma odasına giderken kapının çalmasıyla yüreğinin hopladığını hissetti aniden. *Kapıcı olmalı*. Belki ondan yardım isteyebilirdi. Gözyaşlarını silerken hızlı adımlarla koridoru geçip kapıyı açtı.